

работата си и колко радости бихме изпитвали единъ отъ другъ!“

Единъ день момичето рекло на майка си:

— Обична ми, мамо, пушни ме да търся братята си. Като ги намѣря, ще ги раздумамъ да не вършатъ вече зло и ще ги доведеа при тебе за честъ и утѣха на твоята старостъ.

— Добра дъще, отговорила майката, азъ не мога и не искамъ да те задържамъ отъ това добро дѣло. Иди! На добъръ часъ! Богъ да те ръководи!

Майката дала на дъщеря си едно малко златно пръстенче, което дъщерята носила на пръста си, когато братята се обърнали на врани.

3.

Веднага момичето се приготвило и тръгнало на дълъгъ пѣтъ. То вървѣло, вървѣло, ала се още не намирало никаква слѣда отъ своитѣ братя. Единъ день то достигнало до една висока планина, дѣто на самиятъ ѝ върхъ се виждала една малка кѣщичка.

То седнало да си почине и замислено поглеждало къмъ кѣщичката, която приличала на птиче гнѣздо, изработено отъ камъне и калъ. Момичето си помислило: „Да ли тамъ не живѣятъ моитѣ братя?“ Въ това врѣме изъ кѣщичката изхвъркнали седемъ черни врани. Радостно се приготвило момичето да се изкачи на планината, ала пѣтътъ, който водѣлъ нагорѣ, билъ гладкъ като огледало. Съ голѣма мъжа се изкачвало до нѣйде, но плъзнавало се и слизало пакъ долу.

Тогава то се нажалило твърдѣ много и не знаело какво да прави. Една хубава бѣла патка прѣхвъркнала наблизу.